

POLGÁR ILDIKÓ

150

Polgár Ildikó a kiállításon tüneményes játékot űz az idővel. A Zwinger bástya századok óta álló, mozdíthatatlan stabilitást szuggeráló masszív falai közt mindössze két-két és fél év termését mutatja be. E két év alatt leírt hatalmas íven viszont eljut a par excellence kerámiától a neoavantgarde „határesetig”, a pszeudo-kerámiáig: mi több, ad abszurdum viszi a gondolatot, s a „pop” jegyében fogant assemblage-okban az eredeti és hétköznapi kerámia tárgy pszeudo-változatát éppen kerámiából állítja elő. (Képtelenség: de ál-pszeudo tárgyat készít.) Így tágabban gondolkodik, mint a hagyományosan is többsikű, sok funkciójú kerámia műfajban szokásos, s mégis megmarad keramikusnak: — a **Kerameikosz**hoz is hű keramikusnak. S ami a tág pólusok közt bejárt nagy út ismeretében igen figyelemre méltó: hű marad önmagához is. A korábról eredő monumentális idoloikon, kisebb és játékosabb rokonaikon, s a pop arttal (nemcsak) kacérkodó kompozíciókon egyaránt téveszthetetlenül felismerhető az azonos kézjegy, a tisztán artikulált beszéd, a minden darabon artisztikumma nemesedő fölényes technikai tudás. Az időközben bekövetkezett szemléletbeni változás ellenére megőrződött a profán derű, a mediterrán életöröm, a csöppet sem kellemkedő, ám kétségkívül kissé frivol báj. Eltűnt viszont az archaizáló attitűd, mely a szapora kis idoloznak s az architektonikus méretűvé növelt, de továbbra is antropomorf oszlop-változatainknak bizonyos lírai emelkedettséget kölcsönzött. Ez a nosztalgikusnak épp nem nevezhető, de tagadhatatlan archaizáló szándék átnőtt egy másfajta őrző funkcióba, az emlékkeremtés naturalisztikusabb, ezáltal már-már a morbiditást súroló változatába. A — legkivált az objektek tartogatta — meglepetés-sorozat betetőzéséül szolgál az a reveláció erejével ható tény, hogy a művek mindegyikét jellemző természetes elegancia, az egészséges szépségű idoloikon kikapintható erősi érintettség, a hatásában barbárul egyszerű, valójában végletesen kifinomult építés egy olyan — századunkban súlyosan kompromittált — anyagban, a porcelánban ölt testet, melyet — lám tévesen — nippék és kommersz edények matériájának ismertünk leginkább. Polgár Ildikó kezében és műhelyében ez az anyag kezessé válik: itt nemesen egyszerűvé alakul, amott szárnyalni is tud, különös, pikáns kontrasztot képezvén a súlyos, rusztikus környezettel.

Várkonyi György

Fotó: Nádor Katalin

Leporelloterv: Kontra Zsuzsa

Kiadja a Vas megyei Múzeumok Igazgatósága

H. 9701 Szombathely, Kisfaludy u. 9.

79-2489 Sylvester János Nyomda 400 pld.

Fk.: Dr. Bándi Gábor

KŐSZEG — ÖREGTORONY (ZWINGER)

1979. június 15 — július 30

POLGÁR ILDIKÓ

1942-ben született Szombathelyen. Tanulmányait a Képző- és Iparművészeti Gimnáziumban, majd az Iparművészeti Főiskola kerámia tanszakán végezte. 1965-ben diplomázott, majd egy évig tanított a pécsi Művészeti Szakközépiskolában. Azóta önálló műhelyében dolgozik Budapesten.

Egyéni kiállításai:

- 1969. Genf, Centre Oecumenique
- 1977. Budapest, Pataky István Művelődési Ház
Balassagyarmat, Művelődési Ház
- 1978. Varsó, Galeria Rzezby
Tihany, a Művelődési Ház kiállítóháza
Freiburg, Galerie Schafferer
Pécs, Pécsi Galéria
- 1979. Budapest, Iparművészeti Múzeum

Csoportos kiállításai:

- 1970. Budapest, Ernst Múzeum, F fiatal művészek kiállítása
Pécs, II. Országos Kerámia Biennálé
- 1972. Budapest, Műcsarnok, Edénykultúra kiállítás
- 1974. Budapest, Derkovits terem, Hat fiatal iparművész
Budapest, Iparművészeti Múzeum,
Mai magyar iparművészet
Szeged, Hat fiatal iparművész
- 1976. Milano, Galeria L. Lawy
- 1976. Siklós, Interszimpozion
- 1977. Siklós, Interszimpozion
Faenza, Museo Internazionale delle Ceramiche
- 1978. Pécs, V. Országos Kerámia Biennálé
Siklós, Interszimpozion
Faenza, Museo Internazionale delle Ceramiche
Vallauris, Nemzetközi Kerámia Kiállítás
Nagoya, Válogatás a Faenza-i díjazott művekből
Siófok, A MŰVÉSZET folyóirat kiállítása
Zánka, Szabadtéri kiállítás
- 1979. Budapest, Iparművészeti Múzeum, Határesetek
München, Handwerksmesse

Dijai:

- 1977. Siklós, Interszimpozion nívódíj
Faenza, az Olasz Köztársaság Elnökének
aranyérme
- 1978. Pécs, Kerámia Biennálé, a Művészeti Alap
különdíja

